

Sygn. akt II K 333/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 grudnia 2018 roku

Sąd Rejonowy w (...) II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący – SSR Agnieszka Knade-Plaskacz

Protokolant – sekr. sądowy K. S.

przy udziale Prokuratora – -----

po rozpoznaniu w dniu 03/12/2018 roku

sprawy:

D. K.

s. A. i K. z domu S.

ur. (...) w W.

oskarżonego o to, że:

w okresie od 20 lipca 2016 r. do 10 maja 2018r. w C. uporczywie uchylał się od obowiązku alimentacyjnego na rzecz małoletniego syna I. K. w kwocie 400 zł miesięcznie ustalonych na mocy ugody przed Sądem Rejonowym w (...) z dnia 27.06.2012 r., sygn. Akt III RC (...) podwyższonych wyroku Sądu Rejonowego z dnia (...) r., sygn. akt II RC (...) do kwoty 500 zł, czym naraził małoletniego na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, a powstała wskutek tego zaległość stanowi równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych,

tj. o czyn z art. 209 § 1a k.k.

orzeka:

I. uznaje oskarżonego **D. K.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, tj. przestępstwa z art. 209 §1a w zw. z §1 k.k. i za to na mocy art. 209 §1a k.k. wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. warunkowo zawiesza oskarżonemu wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 3 (trzech) lata,

III. na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddaje oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora;

IV. na podstawie art. 72 § 1 pkt 3 k.k. zobowiązuje oskarżonego w okresie próby do wykonywania ciężącego na nim obowiązku łóżenia na utrzymanie syna I. K.,

V. na podstawie art. 72 § 1 pkt 8 k.k. zobowiązuje oskarżonego do podjęcia stałej pracy zarobkowej w terminie jednego miesiąca od uprawomocnienia się wyroku,

VI. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w (...) koszty postępowania w kwocie 70,- zł (siedemdziesiąt złotych) oraz wymierza mu opłatę w kwocie 180,- zł (sto osiemdziesiąt złotych).

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

D. K. jest ojcem I. K.. W okresie od 20 lipca 2016 r. do 10 maja 2018r. w C. D. K. uporczywie uchylał się od obowiązku alimentacyjnego na rzecz małoletniego syna I. K. w kwocie 400 zł miesięcznie ustalonego na mocy ugody zawartej przed Sądem Rejonowym w (...) z dnia 27.06.2012 r. o sygn. akt III RC (...) podwyższonego wyrokiem Sądu Rejonowego w (...) z dnia (...) r. o sygn. akt III RC (...) do kwoty 500 zł, czym naraził małoletniego na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. Powstała wskutek zachowania oskarżonego zaległość stanowi równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych. Oskarżony pracuje poza granicami kraju uzyskując dochód w wysokości około 6000 złotych posiada na utrzymaniu jedynie jedno dziecko – syna I., był karany za przestępstwo niealimentacji na karę grzywny w 2016 r. Matka dziecka A. Ś. utrzymywała z zaliczki alimentacyjnej. W okresie objętym zarzutem uzyskane dochody nie pozwalały jej na zaspokojenie podstawowych potrzeb życiowych, matka dziecka korzystała z pomocy obecnego partnera.

Dowód: odpis ugody w sprawie III RC (...) i wyroku III RC (...) – k. 15, 18, zeznania świadka A. Ś. k. 10-11 i K. Ś. k. 41-42, dokumentacja egzekucyjna k. 31- 34, karta karna k. 62.

Oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia zgodne z ustaleniem stanu faktycznego. Wskazał, że utrzymywał się z prac dorywczych i nie mógł łożyć na utrzymanie dziecka bo ma na utrzymaniu obecną konkubinę i jej dzieci. Złożył także wniosek o dobrowolne poddanie się karze. W czasie czynu u oskarżonego nie występowały żadne zakłócenia czynności psychicznych, które znosiły lub ograniczały w znacznym stopniu jego zdolność do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k. 55,64 akt.

Sąd zważył, co następuje:

Wina i sprawstwo oskarżonego co do popełnienia zarzucanego mu czynu nie budziły wątpliwości. Oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyraził zgodę na dobrowolne poddanie się karze w trybie art. 335 § 1 kk.

Sąd, uwzględniając wniosek Prokuratora o wydanie wyroku skazującego uznał, że sprawstwo i wina oskarżonego nie budzi wątpliwości, cele postępowania karnego zostaną osiągnięte, a nadto nie wystąpiła negatywna przesłanka z art. 343 § 2 kpk.

Przepis art. 209 § 1 kk, w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 23 marca 2017 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz ustawy o pomocy osobom uprawnionym do alimentów (Dz.U. z 2017 r. poz. 952), penalizuje zachowanie sprawcy polegające uchylaniu się od wykonania obowiązku alimentacyjnego określonego co do wysokości orzeczeniem sądowym, ugodą zawartą przed sądem albo innym organem albo inną umową, jeżeli łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości stanowi równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych albo jeżeli opóźnienie zaległego świadczenia innego niż okresowe wynosi co najmniej 3 miesiące. Przy czym zgodnie z art. 209 § 1a kk, wprowadzonym w/w ustawą stanowi, iż sprawca czynu określonego w § 1 naraża osobę uprawnioną na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2. Uchylenie się od obowiązku łożenia na utrzymanie osoby uprawnionej do alimentacji zachodzi wtedy, gdy zobowiązany mając obiektywną możliwość wykonania tego obowiązku nie dopełni go ze złej woli.

Zważyć należy, że na oskarżonym ciąży obowiązek alimentacyjny łożenia na małoletniego syna orzeczony co do wysokości na mocy orzeczenia sądowego. Oskarżony nie uścił żadnej z rat alimentacyjnych, a zaległość z tego tytułu przekracza wysokość 3 świadczeń. Pozbawienie syna miesięcznych świadczeń alimentacyjnych spowodowało narażenie go na niemożność zaspokojenia jego podstawowych potrzeb życiowych, bowiem zaspokajanie jego potrzeb

kosztem znacznego wysiłku osoby współzobowiązanej do alimentacji (matki dziecka), albo przez inne osoby niezobowiązane (jej partnera), nie wyłącza ustawowego znamienia narażenia na niemożność zaspokojenia tych potrzeb. Spełnione zatem zostały przesłanki określone w przepisie art. 209§1a k.k. pozwalające na przypisanie oskarżonemu winy za popełnienie stypizowanego w tym przepisie czynu.

Akceptując wniosek Prokuratora w zakresie wymiaru kary pozbawienia wolności, okresu warunkowego zawieszenia jej wykonania, dozoru kuratora oraz nałożenia uzgodnionych obowiązków, Sąd miał na względzie, że wniosek w tym zakresie nie pozostawał w sprzeczności z obowiązującymi przepisami i znajdował uzasadnienie w zgromadzonych w postępowaniu dowodach.

Przy wymiarze kary na korzyść oskarżonego należało poczytać przyznanie się do winy. Za okoliczności obciążającą – długi okres bezprawnego zachowania oraz wcześniejsze skazanie za przestępstwo podobne.

Uznając oskarżonego D. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, tj. przestępstwa z art. 209 §1a w zw. z §1 k.k. Sąd na mocy art. 209 §1a k.k. wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. warunkowo zawiesił oskarżonemu na okres próby wynoszący 3 lata. Orzeczone wobec oskarżonego kara winna podzielać na niego wychowawczo oraz wdrożyć go do przestrzegania porządku prawnego w przyszłości oraz zmobilizować go do realizowania ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego wobec dziecka.

Na podstawie art. 73 § 1 k.k. Sąd oddał oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora. Dla pełnej realizacji celów poddania oskarżonego próbie, a także dla zapewnienia gwarancji regularnego wspomaganie matki dzieci przez oskarżonego, Sąd zobowiązał go na podstawie art. 72 § 1 pkt 3 k.k. w okresie próby do wykonywania ciężącego na nim obowiązku łóżenia na utrzymanie syna I. K., jak również na podstawie art. 72 § 1 pkt 8 k.k. do podjęcia stałej pracy zarobkowej w terminie jednego miesiąca od uprawomocnienia się wyroku.

Wskazać należy, że we wniosku prokurator jako podstawę orzeczenia ostatnich obowiązków wskazał art. 72§1 pkt 3 k.k. Sąd natomiast uwzględniając wniosek wskazał jako podstawę prawną art. 72 § 1 pkt 8 k.k. Zasadniczo w ocenie Sądu zobowiązanie do podjęcia stałej pracy zarobkowej w terminie jednego miesiąca od uprawomocnienia się wyroku nie może być utożsamiane z obowiązkiem wykonywania pracy zarobkowej, o którym mowa w art. 72§1 pkt 4 k.k., albowiem zobowiązanie to dotyczy wykonywania pracy przez cały okres próby, natomiast uzgodniony przez prokuratora z oskarżonym środek probacyjny dotyczy zobowiązania oskarżonego do podjęcia pracy w określonym terminie, a więc innego stosownego postępowania w okresie próby, które może zapobiec popełnieniu ponownie przestępstwa (art. 72 § 1 pkt 8 k.k.).

O kosztach sądowych i opłacie orzeczono na podstawie art. 627 kpk i w oparciu o art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (j.t. Dz.U. z 1983 r. Nr 49, poz. 152 ze zm.).

C. 8 grudnia 2018 r. SSR Agnieszka Knade-Plaskacz